

Cecelia Ahern
Honderd namen

Vertaald door Martine Jellema

2013 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *One Hundred Names*

© 2012 Cecelia Ahern

© 2013 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Martine Jellema

Omslagontwerp Janine Jansen

Foto omslag Vanesa Muñoz/Trevillion Images

Foto auteur Graham Keogh

Zetwerk Mat-Zet bv, Soest

www.uitgeverijprometheus.nl

www.cecelia-ahern.com

ISBN 978 90 446 2299 7

Haar bijnaam was 'het kerkhof'. Geheimen en vertrouwelijke informatie die erin gingen, kwamen er nooit meer uit, of ze nu van persoonlijke aard waren of niet. Je wist dat je bij haar veilig was; je wist dat ze je nooit zou veroordelen, of alleen zonder woorden, zodat je het zelf nooit door zou hebben. Bij haar geboorte had ze een volmaakte naam meegekregen, die voor consistentie en standvastigheid stond, en haar bijnaam was al even toepasselijk; ze was betrouwbaar, blijvend en bestendig, stoïcijns maar tegelijkertijd opbeurend. Wat het allemaal alleen nog maar pijnlijker maakte om haar hier op te zoeken. En ja, pijnlijk was wel het juiste woord. Het was niet alleen een mentale uitdaging; Kitty ervoer het als lichamelijke pijn op de borst, meer in het bijzonder in haar hartstreek – pijn die was begonnen met de gedachte dat ze dit bezoek moest afleggen, erger was geworden naarmate ze langer in de kliniek was, en nog erger was geworden toen ze zich realiseerde dat het geen droom was, geen vals alarm. Dit was het leven op zijn allerwreedst. Een leven dat op de proef werd gesteld en binnenkort ten prooi zou vallen aan de dood.

Zo langzaam mogelijk baande Kitty zich een weg door de privékliniek. Ze liep trappen waar ze ook de lift had kunnen nemen, liep expres de verkeerde kant op en was zo vriendelijk om anderen voor te laten gaan als ze daartoe in de gelegenheid werd gesteld, vooral als het om patiënten ging die zich in een slakkentempo voortbewogen, met looprekken of infuuspalen. Ze was zich ervan bewust dat ze aangestaard werd, wat het gevolg was van de crisis waarin ze zich momenteel bevond, en van het feit dat ze soms rondjes liep op de afdeling. Als patiënten haar aanspraken, knoopte ze gretig een gesprekje met hen aan. Ze deed haar uiterste best om het moment waarop ze bij de kamer van Constance aankwam uit te stellen. Uiteindelijk kwam er echter een eind aan haar uitsteltactieken, want ze kwam uit in een doodlopende gang: een halfronde ruimte met vier deuren. Drie van de vier deuren stonden open, en vanwaar Kitty stond, kon ze de bewoners van de kamers en hun bezoekers zien. In feite hoefde ze echter niet eens

naar binnen te kijken. Zelfs zonder een blik op de nummers te werpen, wist ze in welke kamer haar vriendin en mentrix zich bevond. Het was een opluchting dat de deur gesloten was – haar laatste beetje uitstel.

Zachtjes klopte ze op de deur, zonder al te veel overtuiging. Ze had de moeite genomen om naar het ziekenhuis te komen, maar hoopte eigenlijk dat men haar niet zou horen, zodat ze weer naar huis kon, zodat ze kon zeggen dat ze het in elk geval had geprobeerd en zonder schuldgevoel verder kon leven. Het piepkleine stukje van haar dat zich nog vastklampte aan de rationaliteit wist dat het niet realistisch was om dat te willen, en ook dat het niet in de haak was. Haar hart bonsde, haar schoenen piepten op de vloer terwijl ze zenuwachtig van de ene voet naar de andere stapte, en de geur steeg naar haar hoofd. Ze haatte die ziekenhuislucht. Een golf van misselijkheid spoelde over haar heen. Ze haalde diep adem en hoopte dat ze genoeg zelfbeheersing op zou kunnen brengen en eindelijk genoeg profijt zou kunnen trekken van het feit dat ze volwassen was, om zich door dit moment heen te slaan.

Kitty stond nog naar haar voeten te kijken en diep in te ademen toen de deur openging en ze zonder enige voorbereiding oog in oog stond met een verpleegster en Constance, die duidelijk verschrikkelijk achteruit was gegaan. Ze knipperde eenmaal, tweemaal geschokt met haar ogen, en wist bij de derde keer dat ze eigenlijk moest doen alsof er niets aan de hand was, dat Constance er niet bij gebaat was om de ware reactie van haar bezoeker op haar voorkomen te zien. Ze wilde iets zeggen, maar de woorden wilden haar maar niet te binnen schieten. Ze kon niets grappigs, niets afgezaagds verzinnen om tegen haar vriendin, die ze al tien jaar kende, te zeggen. Helemaal niets.

‘Ik heb geen idee wie dit is,’ zei Constance. Haar Franse accent was nog altijd hoorbaar, ook al woonde ze al dertig jaar in Ierland. Tot Kitty’s verbazing was haar stem nog altijd krachtig en betrouwbaar, even zelfverzekerd en vast als altijd. ‘Haal de beveiliging erbij en zorg dat ze onmiddellijk uit het ziekenhuis wordt verwijderd.’

De verpleegster glimlachte, deed de deur nog verder open en nam toen weer plaats naast Constance.

‘Ik kom later wel terug,’ zei Kitty uiteindelijk. Ze draaide zich om,

om vervolgens oog in oog te staan met nog meer ziekenhuisapparatuur, waarop ze zich nogmaals omdraaide. Ze zocht naar iets normaals, iets gewoons en alledaags waarop ze haar aandacht kon richten, zodat ze haar hersens ervan kon overtuigen dat ze zich niet in een ziekenhuis bevond, waar zo'n geur hing en waar haar vriendin op sterven lag.

'Ik ben bijna klaar. Ik moet alleen nog je temperatuur opnemen,' zei de verpleegster, die een thermometer aanbracht in het oor van Constance.

'Kom. Ga zitten.' Constance gebaarde naar de stoel naast haar bed.

Kitty durfde haar niet aan te kijken. Ze wist dat het onbeleefd was, maar haar ogen bleven maar uitwijken, alsof ze door een magneet naar dingen werden getrokken die niet ziek waren en haar niet deden denken aan mensen die ziek waren. Dus richtte ze zich maar op de cadeautjes die ze had meegebracht.

'Ik heb bloemen voor je meegenomen.' Ze keek om zich heen, op zoek naar een plek om ze neer te zetten.

Constance had een hekel aan bloemen. Als iemand haar bloemen gaf om haar om te kopen, zich te verontschuldigen of haar kantoor wat op te fleuren, liet ze ze altijd in de vaas verleppe. Dat wist Kitty best, maar toch had ze ze gekocht, als onderdeel van haar uitstelleritis. Vooral omdat de rij mensen vóór haar in de winkel zo verlokkelijk lang was geweest.

'Hè, wat jammer nou,' zei de verpleegster. 'De beveiliging had tegen u moeten zeggen dat bloemen op deze afdeling niet toegestaan zijn.'

'O. Geen probleem, dan gooi ik ze wel weg.' Kitty probeerde niet te laten blijken hoe opgelucht ze was om op te kunnen staan en weg te kunnen vluchten.

'Geef u ze maar aan mij,' zei de verpleegster. 'Ik zal ze bij de receptie voor u achterlaten, zodat u ze weer mee naar huis kunt nemen. Zo'n mooi boeket, daar moet toch iemand van genieten.'

'Gelukkig heb ik ook cakejes meegenomen.' Kitty haalde een doos uit haar tas.

De verpleegster en Constance wisselden een blik uit.

‘Dat meent u niet. Ook geen cakejes?’

‘De kok geeft er de voorkeur aan dat patiënten alleen voedsel uit zijn keuken eten.’

Kitty overhandigde haar smokkelwaar aan de verpleegster.

‘Die mag u ook weer mee naar huis nemen,’ zei ze lachend, terwijl ze een bestuderende blik op de thermometer wierp. ‘Het gaat goed met je,’ zei ze met een glimlach tegen Constance. Ze wisselden een veelbetekenende blik uit voordat de verpleegster de kamer uit liep, alsof die vijf woorden iets heel anders betekenden dan je op het eerste gezicht zou zeggen, wat waarschijnlijk ook het geval was, aangezien het helemaal niet goed ging met Constance. Ze was aangevreten door de kanker. Ze had weer wat haar op haar hoofd, maar alleen in onregelmatige plukjes. Haar borstbeenderen staken zichtbaar uit boven haar vormeloze ziekenhuisgewaad, en er waren draden en slangetjes bevestigd aan haar beide armen, die dun waren en onder de blauwe plekken zaten van de injecties en het inbrengen van de slangetjes.

‘Maar goed dat ik niets tegen haar heb gezegd over de cocaïne in mijn tas,’ zei Kitty op het moment dat de verpleegster de deur achter zich dichttrok. Ze hoorden haar op de gang hartelijk grinniken. ‘Ik weet dat je een hekel hebt aan bloemen, maar ik wist echt niet wat ik met de situatie aan moest. Aanvankelijk wilde ik gouden nagellak, wierook en een spiegel voor je meebrengen. Dat leek me wel een grappig idee.’

‘Waarom heb je het niet gedaan?’ De ogen van Constance waren nog altijd sprankelend blauw. Als Kitty zich op die levendige ogen kon concentreren, kon ze het uitgemergelde gezicht eromheen misschien bijna vergeten. Bijna, maar niet helemaal.

‘Omdat ik besepte dat het helemaal geen grappig idee was.’

‘Ik had er wel om gelachen.’

‘De volgende keer dan maar.’

‘Dan is het geen grappig idee meer. Ik heb de grap nu gehoord. Lieve Kitty...’ Ze stak haar hand uit naar Kitty, waarop ze op het bed stevig elkaars hand vasthielden. De handen van Constance oogden zo teer en broos dat Kitty de aanblik nauwelijks aankon. ‘Wat fijn je weer eens te zien.’

‘Het spijt me dat ik zo laat ben.’

‘Je hebt er even over gedaan.’

‘Het verkeer onderweg...’ begon Kitty, maar toen hield ze op met grappen maken. Ze was ruim een maand te laat.

Er viel een stilte. Kitty realiseerde zich dat die bedoeld was om haar de gelegenheid te geven om uit te leggen waarom ze niet eerder op bezoek was gekomen.

‘Ik heb een hekel aan ziekenhuizen.’

‘Dat weet ik. Nosocomefobie.’

‘Wat is dat?’

‘Angst voor ziekenhuizen.’

‘Ik wist niet dat daar een woord voor was.’

‘Voor alles bestaat een woord. Ik kan al twee weken niet poepen. Dat heet anisme, oftewel verhoogde sfincterspanning.’

‘Daar moet ik een verhaal over schrijven,’ zei Kitty. Haar gedachten dwaalden af.

‘Geen sprake van. Mijn vertraagde darmontlediging blijft tussen jou, mij, Bob en de vriendelijke dame die naar mijn achterste mag kijken.’

‘Ik bedoelde een artikel over angst voor ziekenhuizen. Daar valt een goed verhaal over te schrijven.’

‘Leg uit.’

‘Stel je voor dat ik iemand vind die hartstikke ziek is, maar niet in het ziekenhuis behandeld wil worden.’

‘Die krijgt dan thuis medicatie toegediend. Niks nieuws.’

‘Of misschien een vrouw die op het punt staat te bevallen. Ze loopt voor het ziekenhuis heen en weer te drementen, maar kan zich er niet toe zetten daadwerkelijk naar binnen te gaan.’

‘Dan bevalt ze in een ambulance of thuis of op straat.’ Constance haalde haar schouders op. ‘Ik heb ooit een verhaal geschreven over een vrouw in Kosovo die beviel terwijl ze ondergedoken was. Ze was helemaal alleen en het was haar eerste kind. Twee weken later werden ze gevonden, allebei volmaakt gezond en gelukkig. Vrouwen in Afrika bevallen terwijl ze op het land aan het werk zijn en gaan dan meteen

weer aan de slag. Vrouwen die in stamverband leven bevallen door middel van een dans. De westerse wereld snapt helemaal niks van bevallingen,' zei ze. Ze maakte een minachtend gebaar met haar hand, ook al had ze zelf nooit kinderen gehad. 'Ook daar heb ik een artikel over geschreven.'

'Een arts die niet naar zijn werk durft...' Kitty bleef stug doorgaan.

'Het idee alleen al. Zo'n arts moeten ze zijn licentie ontnemen.'

Kitty lachte. 'Zoals altijd bedankt voor je eerlijke opinie.' Toen verbleekte haar glimlach. 'Of misschien een verhaal over een egoïstische vrouw wier beste vriendin ziek was, maar die niet bij haar op bezoek ging?'

'Je bent er nu, en daar ben ik blij om.'

Kitty slikte. 'Je hebt het niet ter sprake gebracht.'

'Wat?'

'Dat weet je best.'

'Ik wist niet of je daarover wilde praten.'

'Eigenlijk niet, nee.'

'Nou, waar hebben we het dan over?'

Het bleef een tijdje stil.

'Ik krijg er flink van langs in de kranten en op de radio. Overal eigenlijk,' zei Kitty, die het nu toch maar zelf ter sprake bracht.

'Ik heb al een tijdje geen kranten meer gelezen.'

Kitty negeerde de stapel kranten op de vensterbank. 'Waar ik ook naartoe ga, alle ogen en vingers zijn op mij gericht. Ze fluisteren over me alsof ik een vrouw van lichte zeden ben.'

'Dat is de prijs die je moet betalen om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Je bent nu een tv-ster.'

'Ik ben geen tv-ster. Ik ben een idioot die zichzelf op tv belachelijk heeft gemaakt. Dat is heel wat anders.'

Constance haalde nogmaals haar schouders op, alsof het er allemaal niet toe deed.

'Je was er van het begin af aan op tegen dat ik aan dat programma meewerkte. Waarom zeg je niet gewoon: zie je wel? Dan zijn we daar ook weer van af.'

‘Dat soort woorden gebruik ik niet. Daar komt nooit iets productiefs van.’

Kitty trok haar hand weg van die van Constance en vroeg zachtjes: ‘Heb ik mijn baan nog?’

‘Heb je niet met Pete gesproken?’ Ze zag eruit alsof ze boos was op de plaatsvervangend hoofdredacteur.

‘Jawel. Maar ik moet het uit jouw mond horen. Ik vind het belangrijker dat ik het van jou hoor.’

‘*Etcetera* heeft geen reden om zijn contract met jou te herzien,’ zei Constance resoluut.

‘Dank je,’ fluisterde Kitty.

‘Ik stond achter je toen je *Thirty Minutes* deed, omdat ik weet dat je een goede verslaggever bent en het in je hebt om een uitstekende verslaggever te worden. Iedereen maakt fouten, sommige mensen meer dan anderen, maar niemand is perfect. Dit soort gelegenheden grijpen we aan om betere verslaggevers te worden en, nog belangrijker, betere mensen. Weet je nog wat voor verhaal je me voorhield toen je tien jaar geleden bij me op sollicitatiegesprek kwam?’

Kitty lachte en kromp toen ineen. ‘Nee,’ loog ze.

‘Tuurlijk wel. Nou, als jij het niet wilt zeggen, zeg ik het wel. Ik vroeg je wat voor verhaal je voor me zou schrijven als je ter plekke een onderwerp moest kiezen, over wat dan ook.’

‘Je hoeft me er niet aan te herinneren. Ik was erbij, weet je nog?’ zei Kitty blozend.

‘En jij zei,’ ging Constance verder, alsof Kitty geen woord had gezegd, ‘dat je iets had gehoord over een rups die niet in een vlinder kon veranderen...’

‘Ja, ja, ik weet het.’

‘En jij wilde graag onderzoeken hoe het zou zijn als zoiets moois je werd ontzegd. Je wilde weten hoe die rups zich voelde terwijl hij naar andere rupsen keek die wél in vlinders veranderden, in de wetenschap dat hijzelf nooit die gelegenheid zou krijgen. Dat sollicitatiegesprek vond plaats op de dag dat in Amerika de presidentsverkiezingen werden gehouden. Ook zonk er die dag een cruiseschip met viereenhalf-

duizend mensen aan boord. Van de twaalf sollicitanten die ik die dag op gesprek kreeg, was jij de enige die niets zei over de politiek, het schip of een dag doorbrengen met Nelson Mandela. Jij vond dat armerupsje veel belangrijker.'

Kitty glimlachte. 'Ja, maar ik was dan ook net afgestudeerd. Ik denk dat ik nog te veel wiet in mijn systeem had.'

'Nee,' fluisterde Constance, die nogmaals haar hand op die van Kitty legde. 'Jij was de enige die me in dat gesprek vertelde dat je niet bang was om te vliegen, dat je in zekere zin zelfs bang was dat je nooit zou vliegen.'

Kitty slikte een brok in haar keel weg. De tranen prikten achter haar ogen. Ze had beslist nog niet gevlogen, en op dit moment voelde het vliegen verder weg dan ooit.

'Sommige mensen zeggen dat je niet bang moet zijn om je werk te doen,' vervolgde Constance. 'Maar als je niet bang bent, waar is dan de uitdaging? Vaak produceerde ik onder die omstandigheden mijn beste werk, omdat ik de angst accepteerde en uitdagingen opstelde voor mezelf. Ik zag een meisje dat bang was dat ze nooit zou vliegen, en ik dacht: aha, dat is de meid die we nodig hebben. Dat is waar *Etcetera* om draait. Natuurlijk, we besteden best aandacht aan de politiek, maar dan vooral aan de mensen áchter de politiek. We willen weten wat voor emotionele reis ze hebben doorgemaakt, zodat we niet alleen meer te weten komen over hun beleid, maar ook over de redenen om voor dat beleid te kiezen. Wat is er met hen gebeurd dat ze hierin geloven, wat is er met hen gebeurd dat ze er zo over denken? Ja, soms hebben we het over diëten, maar dan niet over de organische en volkoren toestanden, maar meer over het wie en waarom. Onze verhalen draaien om mensen, gevoelens en emoties. Misschien zijn we niet het bestverkochte blad, maar we stellen wel iets voor, naar mijn mening althans. Zolang je verhalen schrijft die dicht bij jou staan, in plaats van verhalen waarvan anderen zeggen dat ze goed zijn, blijft *Etcetera* je verhalen publiceren, Kitty. Niemand weet wat mensen willen lezen of horen of zien. De meeste mensen weten het zelf niet eens; ze weten het pas als ze het al hebben gelezen of gehoord of gezien. Daar gaat

het om bij het creëren van iets origineels. Iets nieuws vinden, niet oude dingen in een nieuw jasje gieten en zo een markt bedienen.' Ze keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

'Het was mijn eigen verhaal,' zei Kitty zachtjes. 'Ik kan niemand anders de schuld geven.'

'Er zijn meer mensen betrokken bij het vertellen van een verhaal dan alleen de schrijver, dat weet je zelf ook best. Als je naar mij was gekomen met dat verhaal, nou, ik zou het niet geplaatst hebben, maar stel dat ik er wel in geïnteresseerd was geweest, dan zou ik het hebben teruggetrokken voordat het te laat was. Er waren tekenen aan de wand, en je redacteurs hadden die moeten zien. Maar als je echt zo nodig zelf de schuld op je wilt nemen, dan moet je je misschien eerst eens afvragen waarom je dat verhaal eigenlijk zo graag wilde vertellen.'

Kitty wist niet of er meteen een antwoord van haar verwacht werd, maar Constance vervolgde vol vuur: 'Ik heb ooit een man geïnterviewd die bij elke vraag meer geamuseerd leek. Toen ik hem vroeg wat hij zo grappig vond, zei hij dat de vragen die een interviewer stelde meer over de interviewer onthulden dan zijn antwoorden over hem. Tijdens ons interview leerde hij veel meer over mij dan ik over hem. Dat vond ik interessant, en hij had gelijk, bij die gelegenheid althans. Ik denk dat de verhalen die journalisten schrijven meer over de journalist in kwestie zeggen dan over de verhalen zelf. De school voor de journalistiek leert ons dat we onszelf buiten het verhaal moeten laten zodat we zonder vooroordelen verslag kunnen doen, maar vaak moeten we het verhaal juist binnenstappen om het te begrijpen, met het verhaal te klikken en ervoor te zorgen dat het publiek zich met het verhaal kan identificeren. Anders heeft het verhaal geen hart. Dan kun je net zo goed een robot het verhaal laten vertellen. Dat betekent niet dat je zomaar je eigen mening in je stukken kunt verwerken, want daar heb ik ook moeite mee, Kitty. Ik vind het maar niets als verslaggevers een verhaal gebruiken om ons te vertellen hoe ze over iets denken. Wat doet het ertoe wat één iemand ergens van vindt? Een heel land of een genre of een sekse, dat vind ik interessanter. Stop vooral een flinke dosis begrip in je verhaal, en laat je publiek zien dat er gevoelens schuilen achter de woorden.'

Kitty wilde er niet bij stilstaan wat het feit dat ze dat verhaal had verteld over haar zei. In feite wilde ze er nooit meer bij stilstaan of erover praten, maar dat was onmogelijk, aangezien haar zender voor de rechtbank was gedaagd en zijzelf de volgende dag voor de rechter moest verschijnen wegens smaad. Haar hoofd bonsde ervan, en ze was moe van het nadenken, van het analyseren waar het in vredesnaam fout was gegaan. Maar opeens voelde ze aandrang om berouw te tonen, om zich te verontschuldigen voor alles wat ze ooit fout had gedaan, gewoon om zich weer even een eerzaam mens te voelen.

‘Ik moet je iets bekennen.’

‘Ik ben dol op bekentenissen.’

‘Weet je, toen je me die baan gaf, was ik zo opgewonden dat het eerste verhaal dat ik voor je wilde schrijven het rupsenverhaal was.’

‘Echt waar?’

‘Uiteraard kon ik geen rupsen interviewen, maar ik wilde dat die rups de basis zou vormen voor een verhaal over mensen die niet konden vliegen, terwijl ze het toch zo graag wilden. Een verhaal over hoe het voelde om tegengehouden te worden, om ineens geen vleugels meer te hebben.’ Kitty keek naar haar vriendin, die in bed lag weg te kwijnen en haar met grote ogen lag aan te kijken, en moest haar best doen om niet in huilen uit te barsten. Ze wist zeker dat Constance maar al te goed begreep waar ze het over had. ‘Ik begon aan mijn onderzoek voor het verhaal en... pardon...’ Ze sloeg haar hand voor haar mond en probeerde zichzelf weer onder controle te krijgen, maar tevergeefs. De tranen biggelden over haar wangen. ‘Ik kwam erachter dat ik het bij het verkeerde eind had. De rups waarover ik je had verteld, de oleanderrups, die blijkt wel degelijk te kunnen vliegen. Alleen verandert hij niet in een vlinder, maar in een mot.’ Kitty voelde zich belachelijk omdat ze nog steeds moest huilen, maar ze kon er niets aan doen. Het was niet zozeer het onvermogen van de rups dat haar zo verdrietig maakte, als wel het feit dat haar onderzoek destijds al even beroerd was geweest als nu, iets wat haar deze keer ernstig in de problemen had gebracht. ‘De zender heeft me op non-actief gesteld.’

‘Daarmee bewijzen ze je een dienst. Wacht tot de rust is weergekeerd, daarna kun je weer verdergaan met verhalen vertellen.’

‘Ik weet zo langzamerhand niet meer wat voor verhalen ik moet vertellen. Ik ben bang dat ik weer de fout inga.’

‘Je gaat niet nog een keer de fout in, Kitty. Verhalen vertellen – of, zoals ik het zelf graag mag noemen, op zoek gaan naar de waarheid – houdt niet automatisch in dat je alle zeilen moet bijzetten om leugens te onthullen. Ook niet dat je iets verschrikkelijk baanbrekends moet doen. Het houdt alleen maar in dat je de kern van iets waars moet raken.’

Kitty knikte en snuffte. ‘Het spijt me, het was niet mijn bedoeling om dit hele bezoek over mij te laten gaan. Het spijt me verschrikkelijk.’ Ze boog zich voorover in haar stoel en legde haar hoofd op het bed. Ze schaamde zich dat Constance haar in deze toestand zag, en dat ze zich op deze manier gedroeg terwijl haar vriendin doodziek was en veel belangrijkere dingen aan haar hoofd had.

‘Shhh,’ zei Constance op troostende toon. Ze haalde teder haar hand door Kitty’s haar. ‘Dat is een veel beter slot dan waar ik eigenlijk op hoopte. Het arme rupsje bleek toch te kunnen vliegen.’

Toen Kitty haar hoofd optilde, zag Constance er plotseling doodmoe uit.

‘Gaat het? Moet ik een verpleegster roepen?’

‘Nee... nee. Het overvalt me heel plotseling,’ zei ze met zware, knipperende oogleden. ‘Ik doe even een dutje, dan kan ik er weer tegenaan. Ga vooral niet weg. We hebben nog zoveel te bespreken. Zoals Glen,’ zei ze met een zwak glimlachje.

Kitty gaf haar een nepglimlachje terug. ‘Ja, dut maar een eind weg,’ fluisterde ze. ‘Ik blijf waar ik ben.’

Constance was altijd al in staat geweest haar gezichtsuitdrukkingen te lezen en had maar een paar seconden nodig om haar leugens te ontmantelen. ‘Ik mocht hem sowieso niet zo.’

Een paar tellen later waren haar ogen dicht.

Kitty zat op de vensterbank van Constance’s kamer in het ziekenhuis en keek naar de mensen die beneden voorbijliepen. Ze probeerde een

route te verzinnen om naar huis te komen zonder door al te veel mensen te worden gezien. Ze werd uit haar trance verstoord door een stroom Franse woorden. Verbaasd draaide ze zich om naar Constance. In de tien jaar dat Kitty Constance al kende, had ze haar nooit eerder Frans horen spreken, behalve als ze vloekte.

‘Wat zei je?’

Heel even maakte Constance een verwarde indruk. Toen schraapte ze haar keel en riep zichzelf weer tot de orde. ‘Je zag eruit alsof je ver weg was.’

‘Ik zat na te denken.’

‘Ik zal meteen de autoriteiten waarschuwen.’

‘Ik heb een vraag die ik je altijd al heb willen stellen.’ Kitty liep naar de stoel naast het bed van Constance.

‘O ja? Waarom Bob en ik nooit kinderen hebben gekregen?’ Constance ging rechtop zitten in haar bed en stak haar hand uit naar haar water. Ze zoog een piepklein beetje water naar binnen door een rietje.

‘Nee, betweter. Je bent er nooit in geslaagd een plant in leven te houden. Ik moet er niet aan denken hoe je als moeder zou zijn geweest. Nee, wat ik je wilde vragen is dit. Is er een verhaal dat je graag had willen schrijven, maar dat je om de een of andere reden nooit hebt geschreven?’

Het gezicht van Constance klaarde op bij het horen van die vraag. ‘O, dat is inderdaad een goede vraag. Een verhaal op zich misschien.’ Ze keek Kitty met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Een stuk waarbij je aan gepensioneerde schrijvers vraagt welk verhaal ze nooit verteld hebben, zoiets? Wat vind je daarvan? Daar moet ik het met Pete over hebben. Of misschien moeten we contact opnemen met gepensioneerde schrijvers en vragen of ze het verhaal schrijven dat ze nooit hebben geschreven, speciaal voor het tijdschrift. Mensen zoals Oisín O’Ceallaigh en Olivia Wallace. Geef ze de gelegenheid om dat verhaal te vertellen. Maak er een speciale editie van.’

Kitty lachte. ‘Houd jij ooit wel eens op?’

Op dat moment werd er op de deur geklopt, waarop de man van Constance, Bob, binnenkwam. Hij zag er moe uit, maar zodra zijn

blik op Constance viel, leek de vermoeidheid van hem af te vallen.

‘Dag, lieverd. O, hallo, Kitty. Leuk dat je er ook bent.’

‘Het verkeer,’ zei Kitty opgelaten.

‘Ik weet er alles van,’ glimlachte hij. Hij liep om het bed heen naar haar toe en gaf haar een zoen op haar hoofd. ‘Ik loop zelf ook geregeld vertraging op, maar beter laat dan nooit, hè?’ Hij keek naar Constance, wier gezicht verwrongen was van de concentratie. ‘Probeer je te poepen, schat?’

Kitty lachte.

‘Kitty vroeg me wat voor verhaal ik altijd al had willen schrijven, maar waar ik nooit aan toegekomen ben.’

‘Aha. Je mag haar vooral geen vragen stellen waar ze over na moet denken, zeggen de artsen,’ grapte hij. ‘Maar wel een goede vraag. Laat me raden. Was het die keer toen er olie de zee in stroomde en jij een exclusief interview kreeg met de pinguïn die alles had gezien?’

‘Dat met die pinguïn was geen exclusief interview,’ zei Constance lachend, waarop ze ineenkromp van de pijn.

Kitty zag het met de nodige moeite aan, maar Bob, die eraan gewend was, ging gewoon verder.

‘O, met de walvis dan. De walvis die alles had gezien, en die iedereen die bij hem in de buurt durfde te komen, vertelde wat hij had gezien.’

‘Het was de kapitein van het schip,’ wierp ze tegen, maar met een liefdevolle blik op Bob.

‘Waarom heb je hem niet geïnterviewd?’ vroeg Kitty, gefascineerd door hun liefde voor elkaar.

‘Mijn vlucht liep vertraging op,’ zei ze. Ze trok haar dekens recht.

‘Ze kon haar paspoort niet vinden,’ verklapte Bob. ‘Je weet hoe ons appartement eruitziet. Zo veel troep dat er van alles en nog wat onder begraven kan zijn. Onze paspoorten bevinden zich sindsdien in het broodrooster, voor het geval dat we nog eens vergeten waar ze zijn. Maar goed, Constance miste dus haar vlucht, en in plaats van een exclusief interview met haar gaf de kapitein toen een interview aan iemand anders wiens naam we hier niet zullen noemen.’ Hij wendde

zich tot Kitty en fluisterde: 'Dan Cummings.'

'O, wat heb je gedaan? Dit wordt mijn dood,' zei Constance op theatrale toon. Ze deed net alsof ze doodging.

Kitty sloeg haar handen voor haar gezicht. Het voelde verkeerd om te lachen.

'Hè hè, eindelijk zijn we van haar af,' zei Bob op plagerige toon. 'Maar goed, wat is het antwoord, schat? Ik ben geïntregeerd.'

'Heb je echt geen idee?' vroeg Kitty aan Bob. Hij schudde zijn hoofd, waarop ze samen Constance aankeken, die duidelijk lag na te denken, wat er inderdaad bijzonder vermakelijk uitzag.

'Aha,' zei ze plotseling. Haar ogen stonden ineens een stuk helderder. 'Ik weet het al. Het is een tamelijk recent idee, iets wat vorig jaar bij me opkwam, voordat... nou, het was in zekere zin een experiment, maar ik heb er de laatste tijd veel over nagedacht.'

Kitty schoof dichterbij Constance om te luisteren.

Constance genoot er duidelijk van om Bob en Kitty in spanning te houden. 'Volgens mij is het een van mijn beste ideeën.'

Kitty bromde van ongeduld.

'Laten we het zo aanpakken. Het dossier ligt bij ons thuis. In mijn kantoor. Teresa zal je binnenlaten, als ze het tenminste niet te druk heeft met Jeremy Kyle kijken. Kijk onder de N. Het dossier heet "Namen". Haal het, breng het hierheen en ik vertel je er meer over.'

'Nee!' zei Kitty lachend. 'Je weet hoe ongeduldig ik ben. Hou me vooral niet in spanning.'

'Maar als ik je er nu over vertel, kom je misschien nooit meer terug.'

'Ik beloof je dat ik weer terugkom.'

Constance glimlachte. 'Oké. Haal mijn dossier en ik vertel je het verhaal.'

'Deal.'

Ze schudden elkaar de hand.